

ANN BRASHARES

Vriendinnen boven alles

4 vriendinnen, 1 spijkerbroek, 10 jaar later

Ann Brashares

Vriendinnen
boven alles

 DE KERN

Proloog

Er waren eens vier zwangere vrouwen die elkaar in de aerobicstudio tegenkwamen. Nee, ik maak geen grap: zo begint dit verhaal. Deze sterke, sportieve vrouwen met zweetbandjes om kregen vier dochters die allemaal in of rond september geboren werden. Deze baby's begonnen hun leven samen, ze groeiden op van meisjes tot vrouwen. Je zou kunnen zeggen dat ze een zusterorde vormden.

Als ik aan hen terugdenk – aan ons – dan realiseer ik me dat we net zusjes waren, ook al hadden we geen bloedband. Tussen ons, de Septembers, zoals we onszelf noemden, gelden de wetten van geboortevolgorde, ook al zijn we bijna even oud.

Lena is de oudste. Ze is verstandig, gehoorzaam, offert zichzelf op als dat nodig is, is stabiel als een metronoom en nooit bang om je de waarheid te zeggen. Ze weet hoe ze voor je moet zorgen. Ze weet hoe ze volwassen moet zijn en ze weet hoe ze serieus moet zijn. Ze weet niet altijd hoe ze niet-serieus moet zijn.

Ik geef toe dat ik, Carmen, een typisch jongste kind ben. En daar komt nog bij dat ik als enig kind ben opgegroeid. Als ik goed op dreef ben, kent mijn egoïsme geen grenzen. Ik ben verwend en wild, maar ik ben altijd loyaal. Loyaal aan wie we zijn en wat we hebben. Ik aanbid mijn zussen

en onze zusterorde. Ik ben niet cool, nee, echt niet. Ik voel me soms net een mascotte: degene met een groot pluizig dierenpak aan die je bij honkbalwedstrijden ziet, die zich daarbinnen een rotje zit te zweten. Als het om ons gaat ben ik bereid alles in de strijd te gooien.

Bee is de middelste – vrij als een vogel. Ze houdt van je maar het kan haar niet schelen wat je denkt. Ze is niet bang, daar heeft ze ons wel voor. Ze is vrij om te winnen, te vechten, te falen en daarom te lachen. Ze kan roekeloos zijn. Ze is niet bang om iets te verliezen, omdat ze lang geleden haar moeder verloren heeft. Ze heeft zo veel wilskracht dat ze soms vergeet dat ze beschadigd kan raken. Dan zie je haar worstelen en weet je dat ze je nodig heeft, lang voordat ze dat zelf in de gaten heeft. Je leeft met haar mee. Ze weet niet hoe ze haar eigen pijn moet voelen, maar ze voelt die van jou wel.

Tibby is onze op één na jongste, onze stille observeerder. Zij is het rustige kind binnen het grote Ierse gezin dat alleen afdankertjes draagt. Ze kan cynisch zijn, onverwacht oordelend, en vernietigend scherpzinnig. Ze kan ook ‘van mening veranderen’, zoals een oude vriend het verwoordde. Ze heeft de gave om leugens te ontmaskeren – de leugens die we andere mensen vertellen en de leugens die we onszelf vertellen. En dat zit allemaal om een bijzonder gevoelig hart heen. Ze gebruikt haar gevatheid bijna nooit tegen ons. Ze vermaakt ons ermee en gebruikt het voor haar verhalen en korte films. Was er maar eens iemand die ze wilde produceren. Soms gaat haar gevatheid verder en wordt het wijsheid. Dat is wat ze ons volgens mij geeft.

Er was een belangrijke periode in ons leven waarin onze vriendschap draaide om een broek die we deelden. Echt, een broek. We noemden hem de Reizende Spijkerbroek,

en volgens onze mythologie bezat deze broek de macht om ons bij elkaar te houden als we gescheiden waren.

Onze broek raakte tien jaar geleden in Griekenland kwijt. Hoe is het dan met ons gegaan, vraag je je af. Dat is een goede vraag.

Volwassen worden is moeilijk voor de vriendschap. Het heeft geen zin om dat te ontkennen. Ik herinner me dat mijn moeder een keer heeft gezegd dat een goed gezin een gezin is dat je kunt verlaten, omdat dat is wat kinderen op een dag moeten doen. Ik heb me vaak afgevraagd of hetzelfde voor vriendschap geldt. Want dan zijn we daar niet in geslaagd. We hebben geen idee hoe we met het weggaan moeten omgaan. En ik ben waarschijnlijk de ergste van allemaal. Als je een beeld nodig hebt, stel je dan dit voor: ik hou mijn handen voor mijn ogen, doe net of er niemand weggaat en wacht tot we allemaal weer samen zijn.

Voor een weide heb je klaver nodig en een bij.
Eén klaver en één bij
en een dromerij.
Alleen een dromerij gaat ook,
als er weinig bijen zijn.

– EMILY DICKINSON

Op een dag, toen ze dertien was, was ze met een *Cosmo-GIRL!* in haar ene hand en een oogpotlood in haar andere naar Tibby toe gegaan en had verkondigd dat make-overs haar nooit zouden gaan vervelen.

Dat bleek niet waar te zijn. Terwijl ze begin oktober in haar make-upstoel zat, in een trailer die op de hoek van Bleecker Street en de Bowery in East Village van Manhattan stond, en haar haren voor de zeven miljoenste keer geföhnd werden door een meisje dat Rita heette, en de foundation met een spons op haar gezicht werd aangebracht door een meisje dat Genevieve heette, wist Carmen dat dit gewoon de zoveelste kilometer was op de hedonistische tredmolen. Alles ging op den duur vervelen.

Het was waar. Ze had er in *TIME Magazine* een artikel over gelezen. ‘Zelfs chocola kan gaan tegenstaan,’ had ze de avond ervoor tegen haar moeder aan de telefoon gezegd.

Haar moeder had een twijfelend geluid gemaakt.

‘Dat stond er in elk geval.’

Een actrice in een televisieserie – en dit was zelfs een redelijk goede en redelijk succesvolle serie – moest uren in een make-upstoel zitten om een paar minuten te kunnen acteren. En al was je klaar met de make-up – voorlopig, want je was nooit klaar met de make-up – dan zat je nog een he-

le tijd *lattes* te drinken. Dat was misschien wel het best bewaarde geheim van de entertainmentindustrie: het was oersaai.

Toegegeven, Carmen had niet de belangrijkste rol in de serie. Ze was *special investigator* Lara Brennan en ze kwam in bijna alle afleveringen even in beeld bij de plaats delict en soms aan het eind, als getuige in de rechtszaal.

‘Omhoogkijken,’ zei Genevieve terwijl ze met een mascararoller op haar afkwam. Het was ongebruikelijk dat Carmen een aanwijzing nodig had. Ze wist precies op welk moment ze waar moest kijken als ze werd opgemaakt. Ze lette daar altijd op, omdat ze bang was dat ze anders net zo toegetakeld zou worden als al die poppen die ze als kind had gemarteld.

Carmen inspecteerde haar haren in de spiegel. Ze had ook nooit gedacht dat ze dat zat zou worden. Ze keek naar haar highlights. Ze waren een beetje koperkleurig, een beetje te licht deze keer. Ze had ze liever donkerder gehad, maar de regisseur wilde het zo hebben. Waarschijnlijk omdat de achternaam van haar karakter Brennan was en niet Garcia.

Carmen speelde met haar telefoon en vroeg zich af wie ze zou kunnen bellen. Ze had Lena al gesproken en ze had haar agent een paar keer gebeld. In gedachten zag ze heel even het gezicht van Tibby, niet omdat ze overwoog haar te bellen, meer uit loyaliteit. Sinds Tibby twee jaar geleden met Brian naar Australië was verhuisd had Carmen het idee laten varen dat ze haar nog direct zou kunnen spreken. Tibby was halsoverkop vertrokken, onvoorbereid en... Australië was ver weg. Het tijdsverschil van zestien uur was altijd lastig. Tibby was van de ene plek naar de andere verhuisd en had heel lang geen vaste lijn. Op een gegeven moment had Carmen de hoop om haar aan de telefoon te krijgen

opgegeven. Internationale gesprekken werden altijd gedwarsboemd door stomme complicaties, meestal van Tibby's kant. Over een paar weken. Over een maand. Volgende lente. Dan zouden ze wel weer contact hebben, zei Carmen tegen zichzelf. Ze dacht er regelmatig aan om er naartoe te gaan. Afgelopen juni had ze een datum geprikt en Bee en Lena hadden onmiddellijk gezegd dat ze mee zouden gaan. Toen ze Tibby had gemaïld had ze sneller dan anders antwoord gekregen: 'Het komt nu niet zo goed uit.'

Carmen trok het zich deze keer persoonlijk aan. 'Heb ik iets verkeerd gedaan?' had ze in haar volgende mail gevraagd.

'O, Carmen, nee. Je hebt niks verkeerd gedaan. Helemaal niks. Ik heb het alleen druk en we zijn nog niet helemaal gesetteld. We zien elkaar echt snel. Ik beloof het. Ik wil niets liever dan jou en Len en Bee zien.'

Wat Bee betrof: Carmen had haar niet meer gezien sinds de kerstvakantie, toen ze even in New York was geweest, maar er waren tijden geweest dat Bridget en Carmen elkaar elke dag spraken, als Bee tenminste haar telefoon niet kwijt was en ze haar rekening op tijd had betaald. Als je een uur in de make-upstoel moest zitten, kon je het beste Bee bellen. Toch twijfelde Carmen. Het liep de laatste weken niet helemaal lekker tussen hen, sinds Bee Jones een klootzak had genoemd.

Oké, om eerlijk te zijn had Bee niet gezegd: je verloofde is een klootzak. Om eerlijk te zijn had Carmen hem een klootzak genoemd en Bee was het te snel met haar eens geweest. Maar Carmen mócht hem een klootzak noemen. Zij was tenslotte degene die met die klootzak ging trouwen.

Carmens telefoon ging. Ze hoefde niet meer te bedenken wie ze zou bellen. Ze nam direct op. Ze had de dopjes

al in haar oren. Ze was een van de weinige mensen die keek wie er belde terwijl ze opnam in plaats van voordat ze opnam.

‘Hé schat.’

‘Hé, Jones.’

‘Zit je nog in de stoel?’

‘Ja...’ Jones zat in hetzelfde vak dus hij wist hoe het ging. Bovendien had hij haar een halfuur daarvoor ook al gebeld.

‘Tot hoe laat draaien jullie vanavond?’

‘Volgens Steven tot een uur of zeven.’

‘Ga iets eerder weg, als het lukt, en kom dan direct door naar ’t Mandarin, oké? Daar is de pre-party van het grote benefietfeest voor Haïti. Het is belangrijk dat je in elk geval je gezicht even laat zien.’

‘Wat maakt het voor Haïti nou uit of ik op tijd op de pre-party kom of niet?’ Het was een van de drie benefietfeesten die deze week in haar agenda stonden.

‘Het gaat niet om Haïti,’ zei Jones, alsof ze achterlijk was. ‘Het gaat om de familie Shaws. Zij hebben ons uitgenodigd, en ik wil die mensen te vriend houden. Zij wordt volgend jaar waarschijnlijk het nieuwe hoofd Productie. Om acht uur zijn we weg. Niemand gaat naar de avond zelf.’

‘O nee, natuurlijk niet.’ Hoe cynisch Carmen ook was, ze was nooit cynisch genoeg. Hoe kon ze nou denken dat het op het benefietfeest voor Haïti om Haïti ging en niet om de familie Shaws? Hoe kon ze denken dat het gala om het gala ging en niet om het feestje voorafgaand aan het gala? Als ze Jones niet had, zou ze zo’n dom blondje zijn dat dacht dat het om Haïti ging en dan zou ze de hele avond zijn gebleven.

Of je erbij hoorde of niet, hing van veel dingen af. De status van vip had Carmen met haar rol bijna vanzelf be-

reikt, maar ze had moeite om die status vast te houden. Zonder Jones zou ze er zo uit liggen, ze zou terugvallen in haar slechte gewoonten en waarschijnlijk nooit meer een rol krijgen.

‘Je moet het spel meespelen,’ zei hij vaak tegen haar als ze teleurgesteld was of was afgewezen voor een rol. ‘Dat is wat je moet doen als je in deze business wilt werken. Heb je daar geen zin in, dan moet je een ander vak kiezen.’ Hij was negenendertig en zij negenentwintig. Hij deed dit al zestien jaar, hielp hij haar regelmatig herinneren. Maar dat hoefde hij haar niet te vertellen. En of ze er nou een hekel aan had of niet, als het moest dan kon ze het spel heel goed meespelen.

‘Ik probeer er voor zevenen te zijn,’ zei ze.

Toen ze had opgehangen was ze geërgerd. Het was niet zo dat Jones niets om liefdadigheid gaf. Dat deed hij wel. Elke maand maakte hij vijf procent van zijn inkomen over aan een liefdadigheidsfonds. Wat dat betrof kon je hem niks verwijten.

‘Was dat je vriend weer?’ vroeg Rita.

Carmen knikte afwezig. Soms vroeg ze zich af wat je hem eigenlijk wél kon verwijten.

‘Hij werkt toch bij ABC?’

Ze knikte opnieuw. Iedereen in dit vak was altijd op zoek naar nieuwe contacten.

‘Jij hebt geluk!’

‘Ja,’ zei ze. Ze had geluk. En niet alleen omdat hij haar vriend was, maar omdat hij haar verloofde was. Als ze geluk had, dan moest ze dus wel gelukkig zijn.

Maar wat als dat nou niet zo was? Wat dan?

Lena legde haar voeten op de tafel. De roze nagellak die

haar zus Effie op haar teennagels had gedaan toen ze elkaar de laatste keer zagen, was allang afgebladderd. Lena legde haar schetsboek op haar knieën en begon erdoorheen te bladeren.

Ze had met zichzelf afgesproken dat ze vandaag haar appartement zou opruimen. Ze moest en ze zou een paar vuilniszakken troep weggooien. Haar huis was te klein om alles te bewaren. Tot nu toe was het haar echter niet gelukt om ook maar één van de zevenentwintig schetsboeken weg te doen. Het boek dat ze nu bijvoorbeeld voor zich had liggen was een oud exemplaar. Op de eerste pagina stond een pentekening van Mimi, Tibby's oude marmot, als een bolletje opgerold in het zaagsel. Hoelang het ook geleden was, Lena herinnerde zich nog precies hoe gelukkig ze werd van die penstreken dwars door elkaar, om het zaagsel te tekenen. Er was een tekening van Bridget toen ze zestien was. Ze zat met opgetrokken benen op de bank televisie te kijken en had een sombrero op haar hoofd. Het moest één of twee weken na haar voetbalkamp in Mexico zijn geweest. Het was een grove schets en Lena glimlachte toen ze naar de zachte lijntjes keek die ze op Bee's wangen had aangebracht om de suggestie te wekken dat haar huid gebruid was door de zon. Om de zoveel pagina's was er natuurlijk een tekening van Lena's voeten. Er was een onaffe tekening van een vijftienjarige Effie met een ochtendhumeur en drie studies van Carmens hand uit de tijd dat ze een *mood ring* droeg en nog op haar nagels beet. Hoe kon ze dit nou weggooien?

Misschien ging het met de nieuwere schetsboeken makkelijker, besloot Lena. Die waren van twee jaar geleden, toen Lena nog maar heel weinig tekende. Er stonden vooral voeten in. De laatste paar jaar had ze zich meer op haar schilderijen geconcentreerd, die beheerst waren, geometrisch

en heel abstract. Met kleine potloodschetsen van je familie en vrienden en je eigen voeten werd je niet beroemd.

Waarom had ze zo veel tekeningen van haar voeten gemaakt? Ze had allesbehalve mooie voeten. Ze had maat 41, met sommige schoenen zelfs 42, en als ze zenuwachtig of bang was had ze last van zweetvoeten. Haar tenen waren behoorlijk lang, vooral de tweede en de middelste. Het enige voordeel van haar voeten was dat ze onder aan haar benen zaten en dat de afstand groot genoeg was om ze vanuit verschillende hoeken te bekijken. Ze bewogen en bleven stil wanneer zij dat wilde en ze vroegen geen modelvergoeding. Ze stelde zich voor wat mensen zouden denken als ze ooit in de toekomst de moeite zouden nemen om haar werk te bekijken. *Dat meisje had echt iets met haar voeten.* Misschien moest ze die twee laatste schetsboeken weggooien.

De telefoon op haar bureau ging. Zonder haar schetsboek te verplaatsen pakte ze hem van de tafel. Ze had geen nummerweergave. Dat kostte 6,80 per maand extra en ze wist toch bijna zeker dat het haar moeder was, haar zus of Carmen. Maar wie van de drie het ook was, ze had haast en belde met een mobieltje, ‘alleen maar even om te horen of alles oké is’.

Ze schraapte haar keel voordat ze op het groene knopje drukte. Het was geen lesdag dus ze had vandaag nog niemand gesproken, en het was bijna drie uur. Ze had er een hekel aan als iemand dat kon horen.

‘Hé, Lenny, met mij. Lag je te slapen?’

Godver. ‘Nee, ik was...’ Lena hoorde een ambulance op de achtergrond en heel veel getoeter. ‘Waar zit je?’

‘Op Greenwich Avenue. Ik heb net een gezichtsbehandeling gehad. Ik zie er vreselijk uit.’

Het moest Carmen of Effie zijn, maar er was nog steeds

te veel lawaai om te horen wie van de twee het was. Lena klemde de telefoon tussen haar oor en haar schouder en ging door met bladeren. ‘Wat doe je vanavond?’

De enige drie woorden die ze kon verstaan waren: ‘theater’, ‘liefdadigheid’ en ‘Jones’. Het was Carmen.

‘O, leuk.’ Lena wist niet goed welk woord ze het ergste vond.

‘Jones heeft een tafel gekocht.’

Ja, ze wist het. Het ergste woord was ‘Jones’.

‘Ik wilde je wel uitnodigen, maar je gaat toch niet mee.’

‘Klopt.’

‘En jij...? Jij blijft zeker thuis film kijken met Drew?’

‘Ja.’ Soms maakte Carmen het haar heel makkelijk en hoefde ze bijna niets te zeggen. Maar er kwam altijd iets achteraan.

‘Dat is zó saai.’

‘Nee, dat is niet saai. Dat is wat ik het liefst doe. En trouwens, we kunnen niet allemaal rijk en beroemd zijn.’

‘Len, het gaat niet om rijk en beroemd zijn. Je mag alleen geen saai leven leiden.’

Lena lachte. ‘Hé, heb je die zoenscène al gedaan, met die criminele agent?’

‘Nee, dat is vrijdag. Hij stinkt uit zijn mond.’ Carmens stem werd opgeslokt door geronk, waarschijnlijk van een voorbijrijdende bus.

‘Kom je volgend weekend naar New York?’ vroeg Carmen toen ze weer verstaanbaar was.

‘Zodat jij en Effie me om de beurt kunnen aanvallen tot er niks meer van me over is?’

‘O, kom op, zo erg was het toch niet de vorige keer?’

‘Wat dacht je van die dronken officier van justitie die vroeg of hij mijn rug mocht inzepen?’

‘Oké, ik beloof je dat ik je deze keer niet zal meeslepen naar etentjes en ik zal ook geen afspraakjes voor je regelen.’

‘Laat maar, ik kan toch niet. Zaterdagochtend geef ik les en ik moet een schilderij afmaken.’ Lena keek oprecht uit naar een rustig weekend in haar studio.

‘Je bent hier sinds Labor Day niet meer geweest. Vroeger kwam je hier altijd. Wat is er aan de hand?’

Wat was er aan de hand? Goede vraag. Het lag echt niet alleen aan de slijmende officier. Toen Bee, Carmen en Tibby allemaal op een kluitje op Avenue C woonden, ging ze zo vaak. Ze ging elk weekend. Maar dat was lang geleden, meer dan drieënhalf jaar. Dat was voordat ze dat appartement uit moesten, voordat Tibby bij Brian was ingetrokken en vervolgens naar de andere kant van de wereld was verhuisd, voordat Bee naar Californië was gegaan, voordat Carmen semiberoemd was geworden en iets met die verschrikkelijke Jones had gekregen. Het was voordat haar kleine zusje, Effie, naar New York was verhuisd en was opgegaan in een vaag leven van gratis drinkfeestjes, pedicurebehandelingen en *sample sales*. New York was niet meer wat het geweest was.

‘Je hoeft helemaal niks,’ beloofde Carmen. ‘Je hoeft niks te kopen, niks te dragen en niks te zeggen. Wat onze sterjournaliste Effie doet, kan ik je niet beloven, maar ik zal je met rust laten. Voor mijn part ga je twee dagen door het Metropolitan slenteren als je daar zin in hebt. Hoe dan ook, Jones is de stad uit.’

Dat maakte het wel iets aantrekkelijker.

‘Je laat het me nog weten,’ zei Carmen, voordat Lena het kon zeggen.

Lena bedacht plotseling iets. ‘Hé, Carma?’

‘Hm-hm?’

‘Heeft Tibby jou ook een mail gestuurd over iets wat per post zou komen?’

Carmen moest een winkel of een lobby zijn binnengelopen, want het was opeens rustig. ‘Ja, vreemd hè? Maar je hebt nog niets gekregen, of wel?’

‘Nee.’ Lena had vandaag nog niet in haar postvakje gekeken. Ze nam zich voor dat straks te doen en voelde een soort spanning, een combinatie van nieuwsgierigheid en bezorgdheid. Ze hoorden zo weinig van Tibby dat het nieuws snel rondging als ze wel iets hoorden.

‘Als het met de post komt, kan het niets goeds zijn,’ zei Carmen.

Carmen was zo vergroeid met haar iPhone dat ze hem aan haar wang zou laten naaien in een iStore als het kon. Ze wantrouwde informatie die haar op een andere manier bereikte. Lena hield echter van de gewone post. En ze was geduldig.

Carmens telefoon begon te piepen. Uiteindelijk gebeurde dat altijd. ‘Mijn agent,’ zei Carmen. Haar stem ging weer op in de straatgeluiden. ‘Ik spreek je snel. Dag lieverd.’

‘Dag.’

Het duurde tien minuten voordat Lena’s telefoon opnieuw ging. Deze keer was het haar moeder vanuit de auto. Ze hoorde dat altijd gelijk.

‘Hoi liefje, ik wilde alleen even weten of alles oké was.’

‘Alles is oké.’ Haar stem was in elk geval niet meer schor.

‘Hoe gaat het?’ Haar moeder klonk ontspannen, dus had ze Effie nog niet gesproken. Ze belde haar dochters meestal na elkaar en Lena en Effie waren het erover eens dat het ’t beste was om als eerste gebeld te worden. Haar moeder maakte zich altijd zorgen. Nadat ze Effie had gesproken

maakte ze zich zorgen om al die feesten en haar creditcard-uitgaven en alle gekke dingen waar Effie zich in stortte. Nadat ze Lena had gesproken maakte ze zich zorgen omdat Lena nooit uitging, niets uitgaf en zich nooit ergens in stortte. Lena hield vol dat hun moeder zich meer zorgen maakte om Effie, maar Effie hield vol dat het juist Lena was om wie ze zich meer zorgen maakte.

‘Op een dag sterft ze alleen in bed, of met haar katten,’ was Effies antwoord als iemand vroeg hoe het met Lena was. Maar oké, Effie had al een rustige avond als ze om drie uur ’s nachts uit een club kwam in plaats van vijf uur.

‘Heb je goed geslapen?’

Het maakte niet uit hoelang Lena al op was, haar moeder vroeg het hoe dan ook. En Lena antwoordde altijd: ‘Prima’, hoe goed of hoe slecht ze ook had geslapen.

‘Heb je al geluncht?’

Lena keek op de klok. Hoorde ze al geluncht te hebben? ‘Ja.’

‘Wat heb je gegeten?’

‘Mam, waarom wil je dat weten?’ Het was alsof haar moeder bang was dat Lena niet meer zou eten als ze er niet naar vroeg. Alsof Lena niets meer zou vertellen als ze niet belde. Alsof Lena zou ophouden te bestaan als zij zich geen zorgen meer om haar maakte. Het was niet genoeg dat ze op een dag Lena het leven had geschonken. Haar moeder voelde de behoefte om het elke dag opnieuw te doen.

‘Zomaar. Ik vroeg het me gewoon af.’

Ze hield van haar moeder en steunde op haar, en toch ergerde ze zich aan elk woord van haar.

‘Een broodje kipfilet. Hoe is het met papa?’

‘Goed. Ik heb Ariadne gesproken over het schilderij. Ze

zei dat 1 bij 1,20 prima is, maar ze vroeg of je ook iets had met meer blauw erin.'

'Meer blauw?'

'Ze is haar kamer opnieuw aan het inrichten. Ze heeft een nieuwe bank gekocht.'

'Meen je dat nou serieus, mam. Meer blauw?'

'Ik geef alleen door wat ze zei.'

'Ik heb geen andere landschappen in die afmeting. Ik heb wel mensen, maar die zijn niet blauw.'

'Lena, doe niet zo boos. Ze wil je helpen.'

Dat wist Lena en het zou goed uitkomen als ze iets kon verkopen. Als Lena niet wilde dat haar moeder haar best deed om haar schilderijen aan de man te brengen bij haar bemiddelde vrienden met blauwe banken, dan moest ze maar op zoek gaan naar andere manieren om haar werk te exposeren. Twee keer had ze een plek gekregen in een groepstentoonstelling, één keer in Providence en één keer in Boston. Beide keren had ze haar schilderijen verkocht en beide keren had ze heel goede besprekingen gehad in de lokale krant, en beide keren had ze een koortslipaanval gehad die zo erg was dat ze dagenlang niet had kunnen eten. Toen de galeriehouder haar belde om een goede recensie uit de *Herald* voor te lezen, waren haar sokken kledernat geworden. Ook goede dingen konden traumatisch voor haar zijn.

'Nou, wie weet. Misschien komt je muze wel.' Haar moeder wilde het gesprek zonder ruzie afsluiten. Lena hoorde dat ze de motor afzette.

'De muze kiest de kleur niet uit.'

'Ik moet gaan, liefje. Ik bel je morgen.'

Lena hing op en staarde naar haar voeten. Als de telefoon nog een keer ging, zou ze niet opnemen. Ze zou hem

net zo lang laten rinkelen tot hij ophield. Misschien moest ze net als Bee haar telefoon kwijtraken, of gewoon de rekening niet betalen tot ze werd afgesloten. Dan lieten ze haar tenminste met rust en hoefde ze geen broodjes kipfilet te verzinnen of uit te leggen waarom ze leefde zoals ze leefde.

Een uur later ging de telefoon opnieuw, maar ze liet hem niet gaan. Het zou Tibby kunnen zijn. Ze wist dat het niet zo was, maar ze kon de gedachte toch niet onderdrukken. Wanneer had Tibby haar voor het laatst gebeld? Wanneer had Tibby voor het laatst een e-mail beantwoord? En toch; ze dacht aan Tibby's laatste mailtje en voordat de telefoon voor de tweede keer kon overgaan, nam ze op. Natuurlijk zou het Tibby niet zijn, waarschijnlijk was het Effie, of misschien Carmen, die haar ging vertellen welke film ze die avond moest huren.

Lena zou het nooit toegeven, maar eigenlijk wachtte ze altijd op een telefoontje. Niet van de mensen die altijd belden maar juist van degenen die dat nooit deden.

Lees verder in *Vriendinnen boven alles*

Oorspronkelijke titel: *Sisterhood Everlasting*

This edition published by arrangement with Random House,
an imprint of the Random House Publishing Group, a division
of Random House, Inc.

Copyright © 2011 by Ann Brashares

Copyright © 2012 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Aimée Warmerdam

Omslagontwerp: Mariska Cock

Omslagillustratie: Trevillion Images/Laura Franco

Auteursfoto omslag © Peter Freed

Opmaak binnenwerk: Text & Image, Gieten

ISBN 978 90 325 1308 5

ISBN e-book 978 90 325 1326 9

NUR 302

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, mi-
crofilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op
enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.